

Zimsko spanje nad Podvežakom

6. marec ob 20:21 se pojavi na mailu: »[...] jutri se dobite ob 16. h pred Mercator centrom v Celju. Jaz odhajam že zjutraj. Tako, da se dobimo gor. [...] nekje na pol poti vas bom počakal nad planino Podvežak [...]«

Pa smo šli. Luknje kopat.

Z rahlo skepsjo glede tega, ali je v nahrbtniku res vse, in z malenkost večjo skepsjo glede tega, ali bomo našega inštruktorja res našli nekje ob poti. Uganka, kako bomo našli Roka, je bila razrešena kmalu nad Podvežakom ... Izvohali smo ga... Ne, ne, ni tako smrdel... Zakuril je ogenj!

Izbral je prav lušten »plac« z veliko napihanega snega. Dovolj za 6 luksuzlukenj.

Kmalu je sneg frčal vse naokoli in nastale so dovršene snežne umetnine. Nekatere bolj podobne brlogom, druge opremljene s poličkami in nadstreškom iz vej. Po večerni juhici nam je Rok za lahko noč zaželel še »A mate luknje za zračenje?« in smo šli bivakirat.

Kvaliteta spanja je bila premo sorazmerna kvaliteti snežne luknje, še bolj pa kvaliteti opreme iz nahrbtnika. Za tiste, ki s seboj niso tovorili kilogram in pol puha in kup rezervnih oblačil, je bilo dejstvo, da so zmrzovali v imenu znanosti, bolj slaba tolažba. Ampak: vsaka čast, da so zdržali!

Naslednji dan po vetrovni noči smo se za ogrevanje namenili še na Veliki vrh. Z vmesnimi pedagoškimi postanki (zaustavljanje s cepinom, splošna orientacija in hoja v navezi) je bila lekcija uspešno zaključena.

Brez zlomov in omrzlin in z na novo pridobljenimi idejami (ja saj res- alu folijo tud mam v nahrbtniku – butl!).

Pohvale Roku in ekipi!